

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 decembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul, Turceac Ivan, în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2014, în cauza penală în privința lui

Zgîrcu Pavel Grigore, născut la 20 februarie 1957, originar din s. Horești, r-l Ialoveni, domiciliat or. Ialoveni, str. Moldova 6/1 ap. 1;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 31.10.2011-04.07.2013
2. în instanța de apel: 13.08.2013-10.09.2014
3. în instanța de recurs: 19.11.2014 - 17.12.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 04 iulie 2013, a fost încetat procesul penal în privința lui Zgîrcu Pavel Grigore, cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de Marcenco Serghei, a fost lăsată fără soluționare.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Zgîrcu P., a fost învinuit de către organul de urmărire penală de faptul că la 15 decembrie 2010, în jurul orei 18.30, conducând automobilul de model „Chery A18”, cu n/î CNL 432, în mun. Chișinău, pe str. Sarmizegetusa, din direcția str. Burebista spre str. Cuza Vodă, n-a manifestat prudență sporită la trafic și a ignorat cerințele art. 11 lit. f) al Regulamentului Circulației Rutiere, potrivit căruia, conducătorul de vehicul, înainte de plecare și în timpul deplasării, este obligat să cedeze trecerea pietonilor la trecerile pentru pietoni cu circulația nedirijată, și ca urmare ajungând la trecerea semnalizată prin indicatoarele rutiere 5.50.1 și 5.50.2 a Regulamentului Circulației Rutiere - trecere pentru pietoni, a comis tamponarea pietonului, Marcenco Serghei, care traversa partea carosabilă de la stînga spre dreapta conform sensului de deplasare a

autoturismului, cauzându-i astfel, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2361/D, vătămări corporale medii.

Acțiunile lui Zgîrcu P. au fost calificate de către organul de urmărire penală în baza art. 264 alin. (1) Cod penal – *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Zgîrcu P., să fie condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani. Conform art. 90 Cod penal, a-i suspenda condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 2 ani.

În motivarea apelului declarat, procurorul a invocat că, sentința primei instanțe este ilegală și urmează a fi casată pe motiv că, este eronată concluzia referitor la nedovedirea realizării laturii obiective a infracțiunii și anume - cauzarea vătămarilor medii părții vătămate, întrucât concluziile specialiștilor sunt contradictorii. În cadrul urmăririi penale a fost efectuată expertiza medico-legală în comisie și potrivit raportului nr. 2361/D din 28.09.2011, comisia de experți a stabilit existența vătămarilor corporale medii.

La fel a menționat că, expertiza în comisie nr. 2361/D din 28 septembrie 2011 a fost efectuată de experți licențiați în domeniu cu stagiu de activitate de 10-17 ani și care au fost preîntâmpinați de răspundere conform art. 312 Cod penal și nu poate fi pus la îndoială profesionalismul acestora.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2014, a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Zgîrcu P., a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale, ce constituie 6 000 lei. Acțiunea civilă înaintată de către Marcenco Serghei, a fost admisă în principiu urmînd ca asupra cuantumului despăgubirii să se expună instanța de judecată în ordine civilă.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut următorul cumul de probe declarațiile inculpatului date în cadrul judecării cauzei în instanța de apel, a părții vătămate, Marcenco S., martorilor Șuiu G., Doțiu A., specialistului Cuvșimov I., date în cadrul judecării cauzei în instanța de fond, precum și a materialelor cauzei: schema accidentului rutier din 15 decembrie 2010 (f.d. 13-14); procesul-verbal de examinare și verificare a stării tehnice a unității de transport (f.d. 15); certificatul de accident rutier din 15 decembrie 2010; raportul de examinare medico-legală nr. 6424 din 21 decembrie 2010 (f.d. 19); raportul de examinare medico-legală nr. 888/D din 27 aprilie 2011 (f.d.25-26); raportul de expertiză medico-legală nr. 2361/D din 28

septembrie 2011 (f.d. 27-28); raportul de constatare medico-legală nr. 459 din 17 ianuarie 2012 (f.d.98-102); raportul de expertiză medico-legală nr. 298 din 19 februarie 2013 (f.d. 129-133).

Analizînd materialul probator sus menționat, instanța de apel a conchis că, prima instanță eronat a apreciat probele acumulate și respectiv, eronat a calificat ca fiind neprobat faptul cauzării părții vătămăte a leziunilor corporale medii, în condițiile în care, faptul cauzării acestora, este stabilit de către o comisie de experți și este cert expusă în raportul de expertiză medico-legală nr. 2361/D din 28 septembrie 2011.

Instanța de apel a considerat că, nu pot fi reținute concluziile expuse în raportul de examinare medico-legală nr. 6424 din 21 decembrie 2010, în condițiile în care acesta a fost întocmit de către un singur expert, iar la întocmirea raportului de expertiză medico-legală nr. 298 din 19 februarie 2013 - experții judiciari nu s-au expus asupra tuturor întrebărilor înaintate acestora.

În opinia instanței de apel, în prezenta speță nu sunt aplicabile dispozițiile alin. (3) art. 8 Cod de procedură penală, iar imposibilitatea experților care au întocmit raportul de expertiză nr. 298 din 19 februarie 2013, de a se expune, nu pot fi apreciate în favoarea inculpatului în condițiile în care, lipsa unui răspuns la întrebările puse în raport cu existența acestuia în raportul de expertiză medico-legală din 28 septembrie 2011, nu pot fi interpretat ca fiind dubii capabile de a exclude concluziile expuse în acest din urmă raport de expertiză nominalizat. Din aceste considerente, instanța de apel a apreciat ca fiind dovedit faptul cauzării părții vătămăte a leziunilor corporale medii, prin acțiunile inculpatului, ca urmare a tamponării acestuia cu automobilul său, la 15 decembrie 2010.

De asemenea, instanța de apel a constatat că partea vătămăte a traversat str. Sarmisegetusa, mun. Chișinău în momentul producerii accidentului rutier, la trecerea de pietoni, fapt confirmat atât de martorii audiați în ședințele primei instanțe cât și prin actele întocmite de către colaboratorii Poliției Rutiere.

Astfel, instanța de apel a constatat că la 15 decembrie 2010, în jurul orei 18.30, inculpatul, conducînd automobilul de model „Chery A 18”, cu n/î CNL 432, pe str. Sarmizegetusa din direcția str. Burebista spre str. Cuza Vodă, mun. Chișinău, nu a manifestat prudență sporită la trafic și a comis tamponarea pietonului, Marcenco S., care traversa partea carosabilă de la stînga spre dreapta, conform sensului de deplasare a autoturismului pe trecerea de pietoni semnalizată prin indicatoarele rutiere 5.50.1 și 5.50.2 ale Regulamentului Circulației Rutiere, încălcînd cerințele expuse imperativ în pct. 11 lit. f) din acest Regulament, cauzîndu-i părții vătămăte Marcenco S., leziuni corporale medii, fapt confirmat prin cumulul de probe enunțat mai sus, circumstanțe din care rezultă că, în speță există latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, iar acțiunile inculpatului Zgîrcu P., încadrându-se în elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

La stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, instanța de apel, conform prevederilor art. 75-77 Cod penal, a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al faptei săvârșite, fiind o infracțiune mai puțin gravă, de poziția inculpatului, care nu și-a recunoscut vina și nu a recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate, de persoana lui, care anterior nu a fost judecat, concluzionând astfel că, în speță, este echitabilă stabilirea unei pedepse sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale, echivalentul a 6 000 lei. Astfel, instanța de apel, a considerat că, în acest mod va fi posibilă restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de către alte persoane.

Cu referire la acțiunea civilă înaintată, instanța de apel a reținut că aceasta a fost intentată în cadrul prezentului proces penal în baza cererii înaintate de către partea vătămată, care pretinde încasarea prejudiciului material în mărime de 3 150 lei din contul SRL „Taxi Ialoveni” și în mod solidar de la aceasta și inculpat, a prejudiciului moral în mărime de 50 000 lei.

Prin urmare, instanța de apel a relevat că, în speță deși a fost constatat dreptul părții vătămate de a cere despăgubiri pentru prejudiciul cauzat, cuantumul cert acestuia nu a fost posibil de stabilit, circumstanță ce atrage imposibilitatea admiterii acțiunii civile în cadrul procesului penal dat, considerente pentru care s-a conchis de a admite acțiunea civilă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirii să se expună instanța de judecată, în ordine civilă.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul, Turceac Ivan, în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă că:

- instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, deoarece la materialele cauzei este raportul de examinare medico-legală nr. 6424 din 21 decembrie 2010, raportul de examinare medico-legală nr. 888/D din 27 aprilie 2011 și raportul de expertiză medico-legală nr. 2361/D din 28 septembrie 2011, în privința părții vătămate, Marcenco S., prezentate de partea acuzării, toate fiind fiferite și o concluzie medicală prezentată la solicitarea apărării, care este incompletă din cauza neprezentării la comisie a părții vătămate. Astfel, în opinia apărării este prezentă eroarea gravă de fapt, în prezenta speță, în cazul cînd un anumit raport de expertiză ar demonstra existența unei împrejurări, cînd în realitate din acest mijloc de probă reiese contrariul, precum și reținerea unei împrejurări esențiale, fără ca probele administrate să o susțină sau o nereținere a unei astfel de împrejurări esențiale, deși probele administrate o confirmau;

- la materialele cauzei nu există probe incontestabile în dovedirea semnului calificativ cauzarea de vătămare medie a integrității corporale, astfel nu este realizată latura obiectivă a infracțiunii imputate, ce constituie o situație de neîntrunire a elementelor infracțiunii.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, deoarece recurentul în recursul său se referă la aprecierea probelor, făcând trimitere la rapoartele de examinare medico-legală, iar motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Recurentul invocă ca temei de casare a hotărîrii contestate pct. 6) și 8) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este stipulat: *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Reieșind din sumarul recursului declarat, autorul acestuia consideră că instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt prin faptul că un anumit raport de expertiză ar demonstra existența unei împrejurări, cînd în realitate din acest mijloc de probă reiese contrariul, precum și reținerea unei împrejurări esențiale, fără ca probele să o susțină sau nereținerea a unei astfel de împrejurări, deși probele administrate o confirmau.

La acest capitol, Colegiul menționează că *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vadită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decît cea pe care materialul probator o susține.

Verificînd probatoriul administrat în cauză, Colegiul reține că în cadrul efectuării urmăririi penale în prezenta cauză a fost prezentat raportul de constatare medico-legală nr. 6424 din 21 decembrie 2010, întocmit de expertul, Frumusachi V., în privința părții vătămate, Marcenco S., prin care s-a constatat că în urma accidentului rutier i-au fost cauzate leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății. Ulterior, a fost prezentat raportul de constatare medico-legală nr. 888/D din

27 aprilie 2011, întocmit de către același expert, unde s-a concluzionat că lui Marcenco S., i-au fost cauzate vătămări corporale medii, în urma aceluiasi accident rutier, iar prima concluzie de a o considera incompletă deoarece a fost dată pînă la finisarea tratamentului. Pentru a stabili toate aspectele, complet și obiectiv ale circumstanțelor cauzei, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 14 septembrie 2011, la indicația procurorului, a fost numită expertiza medico legală în prezența a trei experți judiciari, medici legiști.

Prin raportul de expertiză medico-legală nr. 2361/D din 28 septembrie 2011, a fost concluzionat că părții vătămate, Marcenco S., în urma accidentului rutier i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

Partea apărării făcînd uz de prevederile art. 24 Cod de procedură penală și anume principiul contradictorialității în procesul penal, a prezentat în cadrul judecării prezentei cauze în fond, raportul de constatare medico-legală nr. 459 din 17 ianuarie 2012, din concluziile căruia rezultă că pentru a stabili exact vătămrile corporale cauzate părții vătămate, Marcenco S., este necesară examinarea acestuia în comisia medico-legală.

În continuare, la demersul procurorului pentru stabilirea întregii imagini a situației vătămarilor integrității corporale a părții vătămate, prin încheierea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 30 mai 2012 a fost dispusă numirea expertizei medico-legale suplimentare în comisie.

Din raportul de expertiză medico-legală nr. 298 din 19 februarie 2013 rezultă că părții vătămate, Marcenco S., în rezultatul accidentului rutier, i-au fost cauzate vătămări neînsemnate, însă verificarea diagnozei de lezare a ligamentului colateral și tendonului mușchiului cvadriceps pe dreapta (leziuni ce au fost calificate prin raportul de expertiză anterior efectuat, ca vătămări corporale medii), nu a fost efectuată, din motivul neprezentării părții vătămate la comisia medico-legală.

Astfel, în opinia Colegiului, instanța de apel întemeiat a conchis că prin expertiza medico-legală nr. 2361/D din 28 septembrie 2011, de către experți a fost cert expus faptul cauzării vătămarilor corporale medii, considerînd că concluziile expuse în raportul de constatare medico-legală nr. 6424 din 21 decembrie 2010, nu pot fi reținute în condițiile întocmirii acestuia doar de către un singur expert, iar la întocmirea raportului de expertiză medico-legală nr. 298 din 19 februarie 2013, experții judiciari nu au oferit răspuns la toate întrebările puse de către instanța de judecată, în raport cu concluziile expertizei medico-legale din 28 septembrie 2011.

Instanța de recurs, analizînd concluzia raportului de expertiză medico-legală nr. 2361/D din 28 septembrie 2011, constată că din conținutul acestui raport, se demonstrează existența cauzării părții vătămate în urma accidentului rutier a vătămarilor corporale medii, așa cum a conchis și instanța de apel și în realitate din această probă nu reiese contrariul, așa precum indică recurentul și în astfel de împrejurări acest fapt nu prezintă o eroare gravă de fapt.

Alegațiile recurentului precum că reținerea unei împrejurări esențiale și anume cauzarea de vătămări corporale medii la partea vătămată, fără ca probele administrate să o susțină, Colegiul penal le consideră neîntemeiate, deoarece anume concluziile expertizei medico-legale nr. 2361/D din 28 septembrie 2011, atestă cauzarea de vătămări corporale medii, iar concluziile expertizei medico-legale nr. 298 din 19 februarie 2013, nu contrazice acest fapt și prin conținutul său nu oferă o concluzie exhaustivă.

În asemenea împrejurări, Colegiul statuează că, instanța de apel nu a admis careva erori grave de fapt și nu sînt careva discrepanțe între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, și nu sînt prezente careva dubii în sensul art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, ce ar putea fi interpretate în favoarea inculpatului, deoarece prin raportul de expertiză medico-legală nr. 2361/D din 28 septembrie 2011, se dovedește semnul calificativ al infracțiunii imputate *cauzarea de vătămare medie a integrității corporale*.

Totodată, instanța de recurs remarcă că, potrivit art. 26 alin. (2) Cod de procedură penală, judecătorul judecă materialele și cauzele penale conform legii și propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă.

Așadar, Colegiul penal consideră că instanța de apel just a apreciat probele în conformitate cu propria convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate, așa cum stipulează norma art. 27 alin. (1) Cod de procedură penală.

Respectiv, nu este incident în prezenta speță nici temeiul pentru recurs invocat de apărător și prevăzut de pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, *neîntrunirea elementelor infracțiunii*, deoarece raportul de expertiză medico-legală nr. 2361/D din 28 septembrie 2011, nu este combătut prin altă probă pertinentă, concludentă, utilă și veridică, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală. Anume prin acest raport de expertiză menționat, se confirmă cauzarea părții vătămate, Marcenco S., în urma accidentului rutier din 15 decembrie 2010, a vătămarilor corporale medii și în cumul cu declarațiile martorilor Șuiu G., Doțiu A., precum și materialele cauzei se dovedește realizarea laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Avînd în vedere cele expuse, Colegiul penal, atestă că nu au fost constatate prezența în speța examinată a erorilor de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor contestate.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din considerentele expuse, recursul ordinar declarat de către avocatul Turceac I., în numele inculpatului, se declară inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

19. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul, Turceac Ivan, în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2014, în cauza penală în privința lui **Zgîrcu Pavel Grigore**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 14 ianuarie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu